

Sygn. akt III CZP 23/12

UCHWAŁA

Dnia 6 czerwca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Pietrzykowski (przewodniczący)

SSN Wojciech Katner

SSN Anna Owczarek (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi Przedsiębiorstwa Handlowo-Uslugowego L. sp. z o.o.
w K. i Przedsiębiorstwa Handlowego L. A. Ł., M. Ł. sp.j. w K.
przy uczestnictwie Uniwersytetu Pedagogicznego w K.
o udzielenie zamówienia publicznego,
po rozstrzygnięciu w Izbie Cywilnej na posiedzeniu jawnym
w dniu 6 czerwca 2012 r.,
zagadnienia prawnego przedstawionego przez Sąd Okręgowy
postanowieniem z dnia 3 lutego 2012 r.,

"Jaką opłatę sądową należy pobrać od skargi na postanowienie
Krajowej Izby Odwoławczej dotyczące wyłącznie rozstrzygnięcia
w przedmiocie kosztów postępowania odwoławczego?"

podjął uchwałę:

Od skargi na orzeczenie Krajowej Izby Odwoławczej przy Prezesie Urzędu Zamówień Publicznych dotyczącej wyłącznie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania odwoławczego pobiera się piątą część opłaty stosunkowej wartości przedmiotu zaskarżenia.

Uzasadnienie

Krajowa Izba Odwoławcza postanowieniem z dnia 29 listopada 2011 r. odrzuciła odwołanie wniesione przez wykonawców, tj. Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe L. spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością (lidera) oraz Przedsiębiorstwo Handlowe L. A. Ł., M. Ł. spółkę jawną (partnera) wspólnie ubiegających się o udzielenie zamówienia w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego, prowadzonym przez zamawiającego Uniwersytet Pedagogiczny w K. - jako złożone przez podmiot nie legitymujący się pełnomocnictwem do składania odwołań (art. 189 ust. 2 pkt 2 prawa zamówień publicznych), obciążyła odwołującego się wykonawcę kosztami postępowania i zaliczyła w poczet tych kosztów kwotę 15.000 zł, uiszczoną tytułem wpisu od odwołania, oraz zasądziła od odwołującego na rzecz zamawiającego kwotę 3.666,98 zł stanowiącą koszty postępowania odwoławczego poniesione z tytułu wynagrodzenia pełnomocnika (art. 192 ust. 9 i 10 prawa zamówień publicznych). Odwołanie dotyczyło zaniechania odrzucenia oferty wykonawcy S. B. spółki z o.o., wyboru jako najkorzystniejszej oferty wykonawcy S. B. spółki z o.o., mimo że podlegała ona odrzuceniu, zaniechania czynności wyboru ofert odwołującego się jako najkorzystniejszej.

Skargę do Sądu Okręgowego na powyższe postanowienie, w części dotyczącej orzeczenia o kosztach postępowania, wnieśli wykonawcy. Skarżący wskazali jako wartość przedmiotu zaskarżenia kwotę 18.667 zł i uiszcili opłatę sądową od skargi w kwocie 934 zł. Kwota ta została wyliczona jako piąta część opłaty stosunkowej obliczonej od wartości przedmiotu zaskarżenia.

Sąd Okręgowy powziął wątpliwość prawną co do tego, jaką opłatę sądową należy pobrać od skargi na postanowienie Krajowej Izby Odwoławczej dotyczącej wyłącznie rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania odwoławczego. Wskazał, że wątpliwości te związane są ze zmianą stanu prawnego, spowodowaną wejściem w życie ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (jedn. tekst Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594 z późn. zm.), opartej na zasadzie opłat stałych, w przeciwieństwie do uchylonej ustawy z dnia 13 czerwca 1967r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (jedn. tekst Dz. U. z 2002 r., Nr 9, poz. 88 z późn. zm.) i jej przepisów wykonawczych, tj. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 grudnia 1996 r. w sprawie określenia wysokości

wpisów w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 155, poz. 753 z późn. zm.), przypisujących priorytetowe znaczenie wpisom stosunkowym. Obowiązująca ustawa przewiduje od skargi na orzeczenie Krajowej Izby Odwoławczej w zasadzie opłatę stałą, z zastrzeżeniem wyjątku uiszczania opłaty stosunkowej ograniczonej górną granicą 5.000.000 zł, gdy skarga dotyczy czynności w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego podjętych po otwarciu ofert. Skarga jest przy tym jedynym i specyficznym środkiem zaskarżenia, przysługującym na orzeczenie Krajowej Izby Odwoławczej. Sąd wskazał że, w wypadku pobrania opłaty stałej albo stosunkowej, wysokość opłaty sądowej w przedmiotowej sprawie wynosiłaby odpowiednio 75.000 zł i 15.000 zł, co oznacza że byłaby to opłata rażąco wygórowana w stosunku do wartości przedmiotu zaskarżenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zagadnienie prawne przedstawione przez Sąd Okręgowy wynika z wątpliwości powstałych na skutek kolejnych zmian stanu prawnego. Polegały one na wprowadzeniu znaczących różnic systemowych dotyczących środków ochrony prawnej, przewidzianych ustawą z dnia 29 stycznia 2004 r. prawo zamówień publicznych (jedn. tekst Dz. U. z 2010 r., Nr 113, poz. 759 z późn. zm.) oraz opłat sądowych pobieranych na podstawie ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (jedn. tekst Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594 z późn. zm.). Powyższe zmiany nie tylko nie usunęły, ale wręcz pogłębiły dotychczasowe wątpliwości interpretacyjne związane z dopuszczalnością zaskarżania orzeczeń co do kosztów zawartych w wyrokach i postanowieniach Krajowej Izby Odwoławczej przy Prezesie Urzędu Zamówień Publicznych i pobieraniem opłat od skarg wnoszonych do sądów powszechnych.

Uprzednio skarga do sądu przysługiwała na wyrok zespołu arbitrów przy Prezesie Urzędu Zamówień Publicznych. Od skargi pobierano wpis stały w kwocie 3.000 zł (§ 18 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 grudnia 1996 r. w sprawie określenia wysokości wpisów w sprawach cywilnych, Dz. U. Nr 155, poz. 753 z późn. zm.). Sąd Najwyższy przyjął wówczas - kierując się wykładnią systemową zewnętrzną i wewnętrzną, w tym jednolitym stanowiskiem orzecznictwa uznającym, że rozstrzygnięcie o kosztach w postępowaniu sądowym

stanowi autonomiczne orzeczenie zapadające w formie odrębnego postanowienia nawet wówczas, gdy jest zawarte w wyroku albo w postanowieniu co do istoty sprawy kończącym postępowanie nieprocesowe i uwzględniając ponadto, że zespół arbitrów (działający jak sąd polubowny) może orzekać wyłącznie w formie wyroku – iż zachodzi systemowy wyjątek i dopuszczalna jest skarga na wyrok zespołu arbitrów dotycząca wyłącznie niesamodzielnego rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2002 r., III CZP 68/02, OSNC 2003, nr 7-8, poz. 103). W kolejnym orzeczeniu, stwierdzając istnienie luki w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 grudnia 1996 r. w sprawie określenia wysokości wpisów w sprawach cywilnych w zakresie regulacji wpisów od skargi na orzeczenie zespołu arbitrów o charakterze formalnym, Sąd Najwyższy opowiedział się za pobieraniem piątej części wpisu stosunkowego od skargi na postanowienie zespołu arbitrów (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 2005 r., III CZP 19/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 57). Swoje stanowisko umotywował odwołaniem do reguły, że postanowienia formalne, nawet kończące postępowanie, podlegają opłacie niższej, tj. w wysokości 1/5 wpisu, oraz brakiem podstaw do kreowania wyjątku od ustawowej zasady pobierania wpisów stosunkowych w sprawach cywilnych. W uzasadnieniu uchwały z dnia 8 grudnia 2005 r., III CZP 109/05, OSNC 2006, nr 11, poz. 182, Sąd Najwyższy podzielając te poglądy stwierdził, że skoro rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania zamieszczone w wyroku zespołu arbitrów bardziej zbliżone jest do zażalenia jak do apelacji to, mimo że gramatyczna wykładnia § 18 ust. 5 cyt. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 grudnia 1996 r. prowadziłaby do wniosku, że od skargi zawsze powinien być pobierany wpis stały w pełnej wysokości, należy przyjąć, kierując się wykładnią systemową i biorąc pod uwagę zasadę stosunkowości wpisu wynikającą z ustawy z dnia 13 czerwca 1967 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, że od skargi na wyrok zespołu arbitrów w części dotyczącej wyłącznie rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania pobiera się 1/5 wpisu stosunkowego.

Obecnie, zgodnie z art. 198a prawa zamówień publicznych, stronom oraz uczestnikom postępowania przysługuje skarga do sądu na orzeczenie Krajowej Izby Odwoławczej, która jako organ odwoławczy zastąpiła zespół arbitrów,

a w postępowaniu toczącym się na skutek wniesienia skargi stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania cywilnego o apelacji, jeżeli przepisy nie stanowią inaczej. Ustawa z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, w brzmieniu obowiązującym od dnia 22 grudnia 2009 r., przewiduje od skargi na orzeczenie Krajowej Izby Odwoławczej opłatę stałą w wysokości pięciokrotnego wpisu wniesionego od odwołania (art. 34 ust. 1), z zastrzeżeniem wyjątku uiszczenia opłaty stosunkowej w wysokości 5% wartości przedmiotu zamówienia, ograniczonej górną granicą 5.000.000 zł, gdy skarga dotyczy czynności w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego podjętych po otwarciu ofert (art. 34 ust. 2), nie różnicując, czy przedmiot zaskarżenia obejmuje rozstrzygnięcie merytoryczne, formalne, czy odnoszące się do kosztów postępowania. Regulujący tę kwestię przepis pozostaje zresztą w sprzeczności z art. 12 i art. 13 ust. 1 ustawy, przewidującymi, że górna granica opłaty stałej nie może być wyższa niż 5.000 zł, a opłaty stosunkowej - niż kwota 100.000 zł. Jak dotąd zapadł jeden judykat dotyczący pobierania opłat od skarg na orzeczenie Krajowej Izby Odwoławczej, dotyczący zagadnień intertemporalnych, związanych z brakiem przepisów przejściowych co do zmiany ustawy o kosztach sądowych, dokonanej równoległe ze zmianą prawa zamówień publicznych w ustawie z dnia 5 listopada 2009 r. o zmianie ustawy Prawo zamówień publicznych oraz ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 206, poz. 1591). Opierając się na zasadzie aktualności Sąd Najwyższy opowiedział się za pobieraniem od skarg na orzeczenie Krajowej Izby Odwoławczej, wniesionych po dniu 22 grudnia 2009 r., opłaty w wysokości wskazanej w znowelizowanym art. 34 u.k.s.c. (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2010 r., III CZP 103/10, OSNC 2011, nr 7-8, poz. 83).

Należy zauważyć, że problematyka kosztów postępowania odwoławczego toczącego się przed Krajową Izbą Odwoławczą, objęta jest samodzielną regulacją prawną. Rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 15 marca 2010 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania wpisu od odwołania oraz rodzajów kosztów w postępowaniu odwoławczym i sposobu ich rozliczania (Dz. U. 2010 r., Nr 41, poz. 238) wydane zostało w oparciu o delegację ustawową, wprost nakazującą zróżnicowanie wysokości wpisów zależnie od wartości i rodzaju

zamówienia (art. 198 pkt 2 p.z.p.). Odwołanie do powyższych kryteriów w postępowaniu odwoławczym, do którego odpowiednio stosuje się przepisy k.p.c. o sądzie polubownym (arbitrażowym) jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, jest zrozumiałe i celowe, zważywszy na jego charakter, różny przedmiot zaskarżanych czynności bądź rozstrzygnięć zamawiającego w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego. Rozporządzenie szczegółowo reguluje zasady obciążania i rozliczania kosztów w postępowaniu odwoławczym, w zależności od sposobu jego zakończenia (zwrotu, umorzenia postępowania odwoławczego, uwzględnienia, odrzucenia lub oddalenia odwołania). Nawiązania do tych przesłanek, rodzaju i treści orzeczeń w odniesieniu do skargi przysługującej od orzeczeń Krajowej Izby Odwoławczej brak w przepisach ustawy o kosztach sądowych.

Nie ulega wątpliwości, że w obowiązującym stanie prawnym utrzymana została zasada wyłączności środka zaskarżenia w postaci skargi na orzeczenie Krajowej Izby Odwoławczej (art. 198a ust. 1 p.z.p.). Podkreślenia wymaga, że obecnie przepisy wprost przewidują wydawanie przez ten podmiot orzeczeń w formie wyroków i postanowień (art. 192 ust. 1). Tym samym utracił aktualność argument powołany w uzasadnieniu cytowanej uchwały Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2002 r., III CZP 68/02, odwołujący się do braku samodzielności rozstrzygnięcia o kosztach, zawartego w wyroku zespołu arbitrów i odstępstwa od ustawowej zasady autonomiczności orzeczenia o kosztach zamieszczanego w wyrokach i postanowieniach sądów powszechnych. Przez orzeczenie w rozumieniu art. 198a ust. 1 p.z.p. należy zatem obecnie rozumieć wszystkie rozstrzygnięcia o charakterze materialnym (wyroki) i formalnym (postanowienia). Nie ma podstaw do wyłączenia z tej kategorii postanowień zapadłych w przedmiocie kosztów postępowania odwoławczego. W szczególności przemawia za tym stanowiskiem treść art. 198 pkt 2 p.z.p. nadającego pojęciu kosztów w postępowaniu odwoławczym toczącym się przed Krajową Izbą Odwoławczą samodzielne znaczenie normatywne, czego dalszą konsekwencją jest stwierdzenie, że w obecnym stanie prawnym postanowienie wydane w tym przedmiocie, na wzór orzeczeń sądów powszechnych, ma charakter autonomiczny i podlega samodzielnemu zaskarżeniu (por. uchwała (7) Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 1968 r., III PZP 44/67, OSNCP 1968, nr 8-9, poz. 130). Ponadto, skoro sąd

rozpoznający skargę działa jako sąd drugiej instancji, uzasadnione jest odwołanie do konstytucyjnej zasady dwuinstancyjności obejmującej również rozstrzygnięcia o kosztach postępowania. Oznacza to, że brak jest luki w prawie co do istnienia środka odwoławczego od postanowień w przedmiocie kosztów postępowania odwoławczego wydanych przez Krajową Izbę Odwoławczą.

Rozważenia wymaga procesowy charakter skargi. Odniesienie do odpowiedniego stosowania przepisów o apelacji (art. 198a ust. 2 p.z.p.) przemawia za uznaniem jej za szczególny zwykły środek odwoławczy, przysługujący od orzeczeń o charakterze merytorycznym i formalnym, zatem łączący cechy apelacji i zażalenia. Sąd Najwyższy w przytoczonej wyżej uchwale z dnia 8 grudnia 2005 r., III CZP 109/05, jakkolwiek odnoszącej się do skargi na wyrok zespołu arbitrów, wprost określił ją jako uniwersalny środek zaskarżenia, środek prawny szczególny, kumulujący elementy apelacji i zażalenia, którego struktura nie powinna się wyróżniać dużym stopniem sformalizowania. Nie można nie zauważyć, że w wypadku zaskarżenia rozstrzygnięcia Krajowej Izby Odwoławczej wyłącznie w części dotyczącej kosztów postępowania odwoławczego, przeważa funkcjonalna rola skargi jako zażalenia. Warunki formalne skargi wyznaczają przepisy art. 198c p.z.p., art. 368 § 1 i 2 k.p.c., art. 126 i nast. k.p.c. w zw. z art. art. 368 § 1 k.p.c. Należy do nich wartość przedmiotu zaskarżenia, przy czym brak podstaw do odstępstwa od zasady, że wyznacza ją wartość przedmiotu „sprawy w zakresie kwestionowanego rozstrzygnięcia o kosztach procesu”, w której wnoszone jest zażalenie, a nie wartość przedmiotu sporu w sprawie (tu: wartość przedmiotu zamówienia). Stanowisko powyższe, determinujące sposób ustalania wartości przedmiotu zaskarżenia obejmującego koszty postępowania, a pośrednio wysokość opłat sądowych, jest utrwalone w orzecznictwie sądowym (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 1972 r., III PZ 14/72, OSNC 1972, nr 12, poz. 215).

Jedynym przepisem bezpośrednio dotyczącym opłaty sądowej od skargi na orzeczenie Krajowej Izby Odwoławczej jest art. 34 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Nie jest to jednak przepis językowo jednoznaczny zarówno co do wskazanej wyżej wyłączności środka, jak i przedmiotu oraz zakresu jego stosowania. Zgodnie z regułami wykładni językowej pismem procesowym

podlegającym opłacie wskazanej w powyższym przepisie jest skarga, niezależnie od tego jakiego dotyczy rozstrzygnięcia. Prima facie przemawiałoby to za przyjęciem, że poza skargami dotyczącymi „czynności w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego podjętymi po otwarciu ofert” (ust. 2), dla ustalania wysokości opłat sądowych irrelevantny jest przedmiot i zakres zaskarżenia orzeczenia Krajowej Izby Odwoławczej. Podzielenie tego poglądu prowadziłoby do wniosku, że skarżący w sprawach, w których kwestionuje wyłącznie postanowienie o kosztach postępowania, zobowiązany jest do uiszczenia opłaty stałej w wysokości pięciokrotnego wpisu wniesionego od odwołania, w sprawie której dotyczy skarga, a jeżeli orzeczenie dotyczy czynności w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego podjętych po otwarciu ofert, w wysokości 5% wartości przedmiotu zamówienia, z zastrzeżeniem górnej granicy w wysokości 5.000.000 zł. Konkluzji takiej nie można zaakceptować, jako rażąco niesprawiedliwej, a nawet irracjonalnej.

Konfrontując tak odkodowaną treść normy procesowej z wynikami wykładni systemowej wewnętrznej ustawy (argumentum a rubrica) wskazać należy, że art. 34 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych zamieszczony jest w Tytule II. Opłaty, Dziale 3. Wysokość opłat w procesie, Rozdziale 2. Sprawy gospodarcze. Rodzaje opłat, ich wysokości i zasady pobierania opłaty całej lub częściowej określa Dział 1. tego tytułu zatytułowany: Przepisy ogólne. Zamieszczony w nim przepis art. 19 ust. 3 pkt 2 nakazuje pobieranie piątej części opłaty od zażalenia, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej. Nie ma uzasadnionych przyczyn dla uznania, że art. 34 u.k.s.c. jest przepisem szczególnym w rozumieniu art. 19 ust. 3 pkt 2 u.k.s.c. Wniosku tego nie można wywieść wyłącznie z oznaczenia środka odwoławczego (skarga a nie zażalenie), z faktu że zaskarżenie dotyczy orzeczeń wydanych w postępowaniu prejurysdykcyjnym, a nie sądowym – z uwagi na istnienie funkcjonalnej zbieżności przedmiotu zaskarżenia (orzeczenie o kosztach), oraz umiejscowienie skargi w rozdziale 2. obok innych przepisów, przewidujących opłatę stałą, co do których pobieranie ułamkowej części opłaty, w wypadku wniesienia zażalenia, nie budzi wątpliwości. W ustawie o kosztach sądowych w sprawach cywilnych zamieszczone są ponadto przepisy stanowiące ustawy wyjątek przewidziany

art. 19 ust. 3 pkt 2 u.k.s.c., w tym także w rozdziale 2 (art. 32 ust. 2, ust. 4), w dalszych rozdziałach i działach (art. 44, art. 75 pkt 3), oraz przewidujące zwolnienie od opłaty od zażalenia (przykładowo w wypadku jego oczywistej zasadności – art. 99).

Także wykładnia celowościowa pozwala na przyjęcie, że wniosek o dopuszczalności pobierania opłaty w innej wysokości, jak przewidziana w art. 34 ust. 1 i 2 u.k.s.c., od skargi na orzeczenie Krajowej Izby Odwoławczej, gdy wskazany w niej zakres zaskarżenia orzeczenia obejmuje wyłącznie rozstrzygnięcie o kosztach, jest prawidłowy. Nie budzi wątpliwości publiczno-prawny i fiskalny charakter opłat sądowych oraz niedopuszczalność ich kształtowania na poziomie uniemożliwiającym realizację prawa do sądu. Nie wymaga szerszej motywacji twierdzenie, że sprawy z zakresu zamówień publicznych należą na ogół do spraw skomplikowanych pod względem faktycznym i prawnym, w przeciwieństwie do rozstrzygnięć o kosztach postępowania odwoławczego. Zmiana treści art. 34 u.k.s.c., polegająca na znaczącym, wręcz zaporowym podwyższeniu opłaty sądowej od skargi, była uzasadniana przez prawodawcę nadużywaniem tego środka, jego instrumentalnym wykorzystywaniem dla blokowania postępowania w sprawach o udzielenie zamówienia publicznego i miała im zapobiec. Cel ten, z oczywistych względów, traci aktualność i znaczenie, gdy orzeczenie Krajowej Izby Odwoławczej, poza zaskarżoną częścią dotyczącą kosztów, jest prawomocne.

Sąd Najwyższy opowiada się, co do zasady, za pierwszeństwem stosowania dyrektywy wykładni pierwszego stopnia, tj. wykładni językowej. Podziela w tym zakresie stanowisko orzecznictwa (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 czerwca 1999 r., SK 12/98, OTK-A 1999, nr 5, poz. 90, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 1998 r., I CKN 664/97, OSNC 1999, nr 1, poz. 7, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 1987 r., III PZP 36/87, OSNC 1988, nr 2-3, poz. 23 i in). Uznaje jednak, że nie ma ona charakteru absolutnego. W szczególności, kiedy dochodzi do konfliktu między dyrektywami wykładni językowej, systemowej i funkcjonalnej możliwe jest odwołanie się do dyrektywy wykładni drugiego stopnia (preferencyjnej). Za dopuszczalnością takich odstępstw, jako uzasadnionego wyjątku, gdy zachodzą szczególnie istotne i doniosłe racje

prawne, społeczne i ekonomiczne, opowiedział się Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 28 czerwca 2000 r., K 25/99, OTK 2000, nr 5, poz. 141 oraz Sąd Najwyższy w uchwale Izby Cywilnej z dnia 14 października 2004 r., III CZP 37/04, OSNC 2005, nr 3, poz. 42, uchwale z dnia 20 czerwca 2007 r., III CZP 50/07, OSNC 2008, nr 7-8, poz. 83, uchwale z dnia 22 marca 2007 r., III CZP 13/07, OSNC 2008, nr 2, poz. 22, wyroku z dnia 8 maja 1998 r., I CKN 664/97, OSNC 1999, nr 1, poz. 7. Zdaniem Sądu Najwyższego zachodzą one także w przedmiotowym wypadku. Za przyjęciem, że od skargi na orzeczenie Krajowej Izby Odwoławczej dotyczącej wyłącznie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania odwoławczego pobiera się piątą część opłaty stosunkowej wartości przedmiotu zaskarżenia, przemawia w szczególności funkcjonalny charakter takiej skargi, przedmiotowo odpowiadającej zażaleniu i konieczność zapewnienia spójności systemowej przepisów regulujących koszty sądowe w sprawach cywilnych. Oparcie się wyłącznie na wykładni językowej art. 34 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. prowadzi ponadto do niemożliwego do zaakceptowania ze względów aksjologicznych wniosku, że opłata sądowa od środka odwoławczego może być wyższa od wartości przedmiotu zaskarżenia oraz do sprzeczności z innymi normami systemu prawa. Nie jest pozbawiona znaczenia także wykładnia historyczna.

Problem wykładni i stosowania art. 34 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych dostrzeżony został przez prawodawcę. Projekt zmiany art. 34 ust. 2 przewiduje w sprawach, o których mowa w ust. 1, pobieranie od skargi dotyczącej orzeczenia o kosztach postępowania odwoławczego opłaty stosunkowej w wysokości 5% wartości przedmiotu zaskarżenia, jednak nie wyższej niż 100.000 zł.

Z tych względów Sąd Najwyższy rozstrzygnął przedstawione zagadnienie prawne jak w uchwale (art. 390 § 1 k.p.c.).